

İKİNCİ CEMRE

gün batır
kuşlar dönerdi
seherler
adama namaz kıldırır ihtişamını yitirdi
artık ne gün batıyor ne kuşlar dönüyor
akşam ile yatsı arası

eğer erirse
kar ilkin damlarda erirdi
sahurlar olurdu
iftarlar eskiden
orucu inanmayana tutturur
inanmasa da insan
bu iftar
bu sahur inanılabilir bir şeydi
cemreler düşerdi eskiden
bir yâsin bir cemre
bir cemre bir çocuk düşerdi
zemheri vardı
kırk gün
mart dokuzu
kocakarı fırtınası
cemreler düşerdi eskiden,
bir yâsin bir cemre
bir cemre bir çocuk düşerdi
'zahmeti' derdi anam
kırk gün de bu cem'an
gül açardı ardından

üçbin yılın cemresi düştü
teki benim olmayan
bir daha düşerse
/çocukken inandığım gibi/
gökten bağrıma bir kor
düşse düşse düşecek
/Bütün cemreler düştü mü çocuklar/

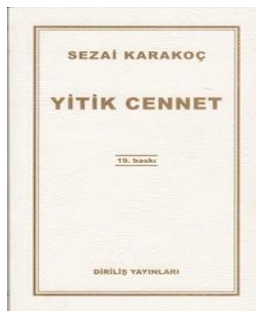
Murat KAPKINER

BİR BAHÇIVANIN GÜNLÜĞÜNDEN

Dünyaya nisan ayında gelen bahar bizim bahçeye eylül ayında gelir. Temmuz ve ağustosta başlar bahar heyecanı. Planlar, çalışmalar, endişeler, ümitler peş peşe sıralanır baharı beklerken. Öyle ya yeni bir bahar, yeni bir bayram, yepyeni heyecanlar, şeker tadında ümitler... Önce aylar, sonra haftalar, sonra da günler sayılmaya başlanır bahara ve bahar bayramına. Gül bahçesi hazır hale getirilir gül fidelerine, meyve fidelerine. Bahçıvanlarda bir heyecan, gül bahçesinde coşku. Aaa gül bahçesinin kapısı açılmış, bahçıvanlar gözlerini gül bahçesinin kapısına çevirmiş; gül fidelerini, meyve fidelerini bekliyorlar. Ve gül fideleri, meyve fideleri birer birer gül bahçesine getirilmeye başlıyor. Bahçıvanlar tarafından itina ile teslim alınıyor, gül bahçesine besmele ile yerleştiriliyorlar. Ümitler tam, fidelere büyük emek vermek, sabretmek gerekiyor. Bahçıvanlar gül fidelerinin; gül bahçesi için, vatan için, vatanın geleceği, neslin devamı için ne kadar değerli olduklarının farkında. Bundan sonra iş sevgiye, emeğe, çalışmaya, tanımaya, şekillendirmeye kalıyor. Gül fidelerini, meyve fidelerini gül bahçesine dikmekle başlamak gerekiyor. Sonra sulamak, zararlı otlardan arındırmak, çapasını yapmak, böceklerden temizlemek, ilaçlamak gerekiyor. Onları okşamak, onlarla konuşmak, onları sevmek, sevdiğini hissettirmek gerekiyor. Gül bahçesinde kışlar geçecek, yazlar geçecek ama hep baharlar yaşanacak. Cıvı cıvı, canlı canlı. Her baharda gül fidelerinin büyüdüğü güller, etrafa verdiği harika kokular, yaydığı renkler ile ruhlara, gönüllere huzur doldurduğu görülecek. Her bahar, meyve fidelerinin önce çiçeğe sonra yazın gelmesiyle meyveye durduğu görülecek; kokusu başka, tadı başka, rengi başka meyveler, güldürecek bahçıvanların yüzünü. Bazı gül fideleri hemen gül açacak, bazı meyve fideleri hemen meyve verecek. Ama bazı fideler nazlı olacak, gecikecek gül fidelerinin çiçek açması, meyve fidelerinin meyve vermesi. Ama sevgiyle sabırla beslenen fideler bir gün mutlaka gül açacak meyve verecek. Bahçıvanın besmele ile başlayıp sevgiyle süslediği emekleri hiç boşa gitmedi gitmeyecek de.

Abdullah ÖZDEMİR

OKUYUNUZ !
OKUYUNUZ !
OKUYUNUZ !
OKUYUNUZ !
OKUYUNUZ !

EDEBİYAT NEYİMİZ OLUR?

Başlığı okudunuz ve bazınız kestirmeden hiçbir şeyimiz, dedi. Bazınız ise böyle soru mu olur, dedi muhakkak. Ama aranızdan kiminizin soruya bir cevap vermeye çalıştığını ve cevabı düşündüğüne inanıyorum. Zaten buna inanmasam ne diye alttaki satırlar ortaya çıksın.

Geçmiş dönemlerden bu yana “Edebiyat nedir?” diye soruldu ve birçok cevap verildi. Genel olarak “adab” ya da “edeb” kelimelerine atıf yapılarak görgü, terbiye, incelik, iyi ahlak vb. anlamlar verildi. Bu karşılıklar şüphesiz önemlidir ancak biz san’at olarak ifadesini bulan “ edebiyat”tan bahsedecek ve “sözün güzel olması/söylenmesi” anlamına vurgu yapacağız.

Önceki paragraftan da anlaşılacağı üzere yazımın derdi sözümüzün güzel olması, güzel sözü aramak, bulmak, kullanmak. Özellikle aklımıza geleni söylediğimiz, en yakın arkadaşımızı kaba, çirkin ve hatta sövgülerle sevdiğimiz bir zaman diliminde bilmiyorum ne kadar hedefine ulaşacak bir şeydir yaptığımız. Ancak bu konunun önemine değinmek, bunu gündemimize almak zorundayız diye düşünüyorum.

Biz, yaptığı işin en güzelini yap diyen bir inancın mensupları olarak eylemin olduğu kadar sözün de en güzeline ulaşmalıyız. Bilirsiniz, Allah insanın yaratılışını şöyle bildiriyor: “Şüphesiz biz insanı en güzel biçimde yaratmışızdır.” Bu ayet bir mesajdır tabii ki bize. İşinizi en güzel şekilde yapın. Ve aynı zamanda edebiyatın da ifadesidir. Yaratma eyleminin biçimini belirtmek üzere eylemin önüne getirilen betimlemeyle, tümleçle, sıfat ve zarfla güzele ulaşılmıştır. “En güzel biçimde...” Bu ifade sonrası biz aklımızın alabileceği güzellikleri zihnimizde canlandırmaya başlarız. İnsan ne mükemmel bir mucizedir! Eşrefi mahlûkattır. Allah’ın yeryüzündeki halifesi.

“Güzel söz”ü arıyoruz. “Güzel ifadesinin zor bir kavram olduğunu biliyoruz. Ele avuca gelmez. Kişiye göre değişir deriz. Benim güzelim bu, denir. Böyle diyene de şunu deriz: Öyle de olsa “güzeli” arıyorsanız incelik sahibisinizdir. Kırmaz, dökmez, incitmezsiniz. Buradan hareket ederiz.

Aslında “güzel/i bulma” noktasında geçmişte daha net bir bakışımız olduğunu görürüz. Bugün modern dünya Batı’nın etkisiyle “güzel”i estetik alanına hapsedilmiş durumdadır. Oysa geleneğimizde “güzel” estetikle

beraber ahlak ile de irtibatlandırılmıştır. Yani güzel dediğimiz “iyi” de olmalı. Kimin için “iyi”? Benim için mi? Hem evet hem hayır. İyilik kişiyle direkt değil dolaylı bağımlıdır. Biliniz ki bir şey iyiyse herkes için iyidir. Benim için iyi değil gibi görünebilir ama öyle değildir. Ancak biliriz ki biz insanoğlu pek aceleciyizdir. Bizim için de iyi olanı acelece anlık düşünüp sonrasını hesaba katmadan yanlış değerlendiririz. Sonradan çıkar yanlışlığımız. İyiyse herkes için olduğu gibi benim için de iyidir. Benim için iyi görünmüyorsa ben yanlış yerden bakıyorumdur. Sana bana göresi yoktur iyinin. Hal böyleyken “güzel” olan iyi de olacaksa – ki olmalı-güzelin sana bana göresi de olmaz o halde.

Günümüz insanı güzel deyince ilk önce beden güzelliğini hatırlar. Şimdi diyeceksiniz ki iyi de bizler bazı kişileri güzel bulmuyoruz. İyi de mutlak güzel olan yaratıcının yarattığı birini güzel bulmak/bulmamak haddimize mi! Geçelim bunu.

Konumuz tamamlayabileceğimiz bir konu olmadığından sözü yormayalım. Güzel noktada bırakalım.

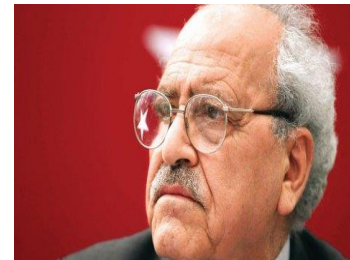
Güzeli bulmalıyız, dedik. Bulmak için arayış içinde olmalıyız. Şüphesiz hepimiz bulabiliriz güzeli. Yeter ki arayış içindeyken ölçümüz sağlıklı olsun. Elimizdeki ölçümüz, referans noktamız doğru olduğunda inanın ki her şeyin ve dahi sözün de güzelini bulacağız.

Referansımız ne mi? Kimi, neyi örnek alıyorsun, yaptıklarının ve söylediklerinin doğruluğunu kime, neye bakarak değerlendiriyorsun? İşte buna cevap verdiğin an ortaya çıkacak ölçün. Şimdi söyle, doğru mu ölçün, “güzeli” buldun mu?

Unutma, “güzel söz” ve dahi “edebiyat” bizim görünen yüzümüz, kişiliğimizin yansımasıdır!

Âdem SAĞLAM

Dünya çapında yaşayan en büyük şairlerden biri, Üstad Sezai KARAKOÇ 16 Kasım 2021 Salı günü rahmet-i Rahman’a

kavuşmuştur. Birden fazla neslin yetişmesinde çok emeği ve üzerimizde hakkı olan üstadımıza Allah’tan rahmet diliyoruz. Mekânin

cennet, makamın âli, ruhun şad olsun üstadım.

BÜYÜYEMEYEN KÜÇÜKLÜĞÜM

Neden korkuyorum? Yazılarımı birileri anlamasın diye küçük küçük yazmaya özen gösteriyorum. Oysa herkes ölmeyecek mi? Peki ben tam olarak ne/y/den çekiniyorum? İnsanların beni yargılamasından mı? Peki, etrafımda beni yargılayacak insanları neden hayatımda tutuyorum?

Bazen ne zaman büyüyeceğimi çok merak ediyorum.

Ya da büyüyebilecek miyim? Yaşı büyük olan insanlar büyümüş mü oluyorlar? Herkesin içinde bir çuk yok mu? Bazen küçükken daha büyük olduğumu hissediyorum.

Sanki büyüdükçe küçülüyormüşüm gibi. Bazen de zaman geçtikçe benim değil de sanki toplumun ve insanların beklentileri büyüyormüş gibi hissediyorum. Her an omuzlarıma taşıyamayacağım bir yük yüklenecekmiş gibi...

Hiranur Merve PEKTOKER

İŞTE SİZE BURSA
Güzelliklerle dolu Yeşil Bursa
Saymakla bitmez güzelliği ne de olsa
Uludağ'da karın rengi beyaz
Kozahan'da bir çay iç, otur biraz

Tophane'den bir başkadır manzara
Ulucami'de tarih ile baş başa
Bursa'yı ayakta tutan koca çınar İnkaya
Yeşiliyle tarihiyle işte size Bursa

Rana KURT

NUR

Mustafa Kutlu'nun kitapları bir solukta okunabilecek akıcılıktadır. Eğer bir oturuşta bitirilebilecek kitaplar arıyorsanız bu kesinlikle Mustafa Kutlu'nun kitapları olmalıdır. Nur da Mustafa Kutlu'nun vazgeçilmez kitaplarından.

Her kitabında olduğu gibi bu kitabı da sıcacık bir sohbet eşliğinde devam ediyor. Mustafa Kutlu çoğu kitabında bize ince mesajlar vermektedir. Bu kitabında ise mesajı insanların düştüğü boşluk ve arayışıdır. Kitap bir genç kızın hayatı ve arayışlarından bahseder. Nur, zengin bir ailenin güzeller güzeli bir kızı olsa da annesinden uzak büyüyen bir kız çocuğudur. Mimardır ve kafasında bir sürü soru vardır. Anladığınız üzere kitaba ismi verilen kahramanımızdır aynı zamanda. Öteki kahramanımız Sinan ise çok kardeşli, babasız, namazında niyazında, Allah'a kendin teslim etmiş bir mimardır. Nur'la Sinan'ın hikâyesi buradan başlamaktadır. Biri her hücrelerine kadar Allah'a inanıp ona uyarırken öteki kafasında bir sürü soru ve fikirle cebelleşmektedir. Allah'a inanıyor hatta namazlarını arada kılsa da yine de aklında sorular olan biri. Bir cami çıkışında Sinan, Nur'u gördüğünde şu cümleyi kuruyor; " Aman Allah'ım! Yahu arkadaş dünyada bu kadar güzel bir yüz olabilir mi? İri hareli, uzun kirpikli ela gözler, hilal kaşlar; kaş dedikse hiçbir yanı alınmamış hilkatten böyle. Minik kalkık bir burun, zarif ağız ve çene. Koyu kestane gür saçlar parıl parıl o kuğu boynunun üzerine dökülmüş. Ne desem boş, bu güzelliği tarife dil yetmez. Bir de beyaz dişlerini, gamzelerini göstererek gülümsemez mi? Toprak ayağımın altından kaydı, bayağı bir sallandım. Gel de düşme. Buğulu esrarlı bir sesle konuştu. Ya Rabbi bu bir insan mı, yoksa melek mi?"

Sonrasında mistik/metafizik sıkıntılarını Sinan'a anlattıktan sonra da yaratılış sebebine dair soruları çözemiyor ve şehir şehir şeyh yoluna düşüyor. Yazarımız bu olayı kitapta; "Aramakla bulunmaz ama bulanlar hep arayanlardır" meşhur sözüyle ifade eder.

Kitapta Nur'un hayatı yanında Şeyh Galip, Mehmet Akif, Ahmet Hamdi Tanpınar, Mevlana, Yunus Emre'den birçok alıntı ile karşılaşmaktayız. Mustafa Kutlu bizim dikkatimizi kitapta başka bir yere daha çeker. Beton sorunundan ve gaz olaylarından çokça bahseder. Ayrıca betonlaşmaya olan ikazını kahramanların ağzından dile getirir. Kahramanların mimar olması da boşuna seçilmemiş bu bakımdan. Kitabımızın bitiş cümlesini de verelim "Kurtulmak için kurtarmak lazım".

Yağmur YILDIRIM

#Başta Türkiye Yok

VATANIM BÖLÜNEMEZ

Siz, vatanımı yabancıların önüne atanlar,
Siz, vatanımı vatansız kılmak isteyenler,
Unutmayın, yaşattığımızı yaşamadan ölmezsiniz!
Elbette sizin de canınız yanacak,
Elbette bir gün hayalleriniz yakıp yıkılacak...

Biz, bilin ki darbe yedikçe güçlendik ve güçleniyoruz,
Güçlendikçe büyüdük ve büyürüz.
Biz, dilinizde tek bir
Kalbimizde tasdik ile çıkanlarız yola
Bizi durduramadı top gülle, durduramayacak tank hile...

Siz vatanımı bölmek isteyenler
Siz, vatanımı yabancıların önüne atanlar,
Siz, vatanımı vatansız kılmak isteyenler,
Unutmayın, yaşattığımızı yaşamadan ölmezsiniz!
Elbette sizin de canınız yanacak,
Elbette bir gün hayalleriniz yakıp yıkılacak...

Siz, çok sevdiniz nefsinizi, kibrinizi
Bizim ağrımıza gitti.
Sizin bölmek istediğiniz bu topraklar
Bölünemez hale geldi.
Sandınız ki sallanan bezdir,
Ama o, şenlendiren gökyüzümüzü
KAN KIRMIZI BAYRAĞIMIZDIR.

Gülşah SEVİNC

22.10.2015
Gülşah

SEVGİYİ BİLMEK

"Sevgi emekmiş, / Emek ise vazgeçmeyecek kadar,
ama özgür bırakacak kadar sevmekmiş..."

Can Yücel'in "Anladım" şiirinden bir kesitle sevgi sözcüğünü sorguluyorum. Sevgi nedir? Sevgiyi şiirlerde, kitaplarda, resimlerde görüyoruz. Fakat nedir sevgi?

Sevgi esasında karşındakini anlayabilmek ve anlatabilmektir ama çoğu zaman bundan kaçıyor. Neden mi? Zarar görmekten korkuyoruz. Sevmek birini sevmek midir sadece. Denizi, ormanı, doğayı ya da bir böceği severiz deriz. Ama kimi zaman sevgisini dile getirdiğimize zarar veririz. Çiçeği seviyoruz, dalından koparıyoruz. Birini seviyoruz ama bizim için değişmesini istiyoruz. Değişmezse sevmekten vaz geçiyoruz. Seviyorsak hapsetmek yerine özgür bırakmalı değil miyiz? Yoksa seviyoruz denir mi?

Bizler çoğu zaman sevgisini gösteremeyenler olduk. Sevdik ama acı verdik, sevdik ama hüznlendirdik. Sevdik ama gösteremedik. Aslında "sevme"yi bilemedik. Kendimizi sevemedik. Önce kendimizi sevelim, özünü sevmeyen gayrısını nasıl sevsin.

"Kendini bilen Rabbini bilir" denir. Kendimizi bilelim ki sevelim. Kendimizi bilelim ki Rabbimizi de bilip sevelim.

Kadriye ARLI

RÜZGÂR

Uçurtmamı rüzgâr yırttı dostlarım!
Gelin duvağından kopan bir rüzgâr...
Bu rüzgâr yüzünden bulutlar yarım;
Bu rüzgâr yüzünden bana olanlar...

O ceviz dalları, o asma, o dut,
Gül gül, mektup mektup büyüyen umut...
Yangından yangına arda kalmış tut.
Muhabbet sürermiş bir rüzgâr kadar.

Sezai KARAKOÇ
(1933-2021)

